

ΝΟΣΤΑΛΙΕΣ

Μοιάζω τους γέροντες ναυτικούς με τις πυριδωμένες
και τις σφιγγιδείς τις μορφές, που είδα στην 'Ολυμπία,
παράμερα στών λιμανιών τους φάρους καθισμένους,
να βλέπουμε, αμίλητοι, να φεύγουμε τὰ πλοία.
Τὰ μάτια τους, που είχανε δεῖ κυλιόμενες και ναύγια,
λαχταριστά, νοσταλγικά τὰ παρακοιλουθούν,
καθώς σπκίωναν τις βαριές που τρίζαν ἄγρυπές τους
και μπρός στους φάρους ἤρπαια, πελώγια περνούσαν.
Σε λίγο στην ἀπέραντη τῆ θάλασσα ἀναγρεῖαν
και χάνονταν, ἀφήνοντας στην πορφυρὴ τῆ ὕση
ἕναν χαρμό, που αὐδάκουε τὸν οὐρανὸ πρὶν σβήσει:
κι ὅμως οἱ γέροι ναυτικοί, ἀκίνητοι στοὺς φάρους,
μὲ τῆ μεγάλη πίστα τους σβησμένη πια στὸ στόμα,
πρὸς τὰ χαράβια που ἴσχυαν ἐκείταξαν — ἄκλιμα...

ΦΟΙΝΟΛΟΡΟ ΕΞΟΡΙΑΣ

Σὲ μιὰ τοῦ Βέλγιου ἀκτῆ παντέρνημη καὶ κρύα,
κάποια νυχτὰ οἰκουμένην μὲ ἔβγαλεν ἓνα τραῖνο
καὶ χάθηκε, σφυρίχοντας, σπινθηρὰ μὲς στὰ σκοτάδια,
ἀγνώντᾳς με στὸ σταθμὸ κατάνοιο καὶ ξένο.

*Ὅ! πόσο ἦταν πένθιμος καὶ ἀγριώπτος ὁ τόπος...

Τίς μέρες, μόνη συντροφιά τὸ πέρασμα ἑνὸς γλάρου·
τίς νύχτες, ὁ ἀδιάκοπος ὁ ρόγθος τῶν κυμάτων·
καὶ, μακριά, τ' ἀπόκοσμο τὸ φῶς ἀγνώστου φάρου.

Κι ἔζησα ἐκεῖ ὀδάκερο χειμῶνα ἐξορίας,
ἀνάμεσα σ' ἀπλοϊκὰς ψαράδες ποὺ ἱστοροῦσαν
θαλασσοπεριπέτειες τὰ βράδια ποὺ γυροῦσαν,
ἔνω ἐγὼ ἀπ' τὸ θάμιρὸ τὸ τ'λάμι τῆς παβέρνας
ἐκοίταζα μὲ σταραργμὸ τὰ φουρεϊνὰ καρφάλια
ποῦ —μακριά— παλεύανε μὲ τὰ ὑγρά σκοτάδια...

ΤΟ ΚΟΠΙΤΣΙ ΤΟΝ ΔΕΚΑΤΗΡΙΟΝ ΧΡΟΝΟΝ

Σιβέλητη, γοργή καὶ γλιστορή σὰ φίδι, ὀδηγὴ τὴν ὄρα
ποῦ νὰ τὴν πιάσω τέρνωνα τὰ γέπια, ξεγλιστοροῦσε
καὶ, πάντα προκαλώντας με καὶ ὄλο ξεφεύγοντάς μου,
εὐτυχισμένη, — ὀδάκαθα καὶ εἰρωνακὰ ἐγελῶσε.

Μ' ἀπάνω στὸ κωνηγητὸ καὶ ἀπάνω στὸ παγγινίδι,
κάθε ποῦ σμίγαν τὰ κορμιά καὶ χόλιαίτσαν στὴν πέλαγ,
ἔχεινη πιά δε γέλαγεν ἰθὺια σὰν καὶ πρώτα
καὶ ἐμῆνα ὡς κύμα ἀέβανε τὸ αἷμα στὸ κεφάλι.

Καί, μιὰ στιγμὴ, ποῦ ἀρπαξὲα τὴ μέση της καὶ μὲ ἄγρια
ἐπιθυμία τὴν κράτησα μέσα στὴν ἀγκυλιὰ μου,
σαλαβδώνοντας τὰ πόδια της μέσα στὰ γόνατά μου,
τὴν εἶδα ποῦ ἀφέθηκε γλυκὰ στὸ σφιξιμὸ μου,
ἔνω τὰ μάτια ἐγλάφωσαν καὶ τρέμανε τὰ χεῖλην;
καὶ ἔνωσα ὅτι μέσα της ἐξύπνησε τὸ Θῆλυ.

Η ΖΩΗ ΜΟΥ

Μιά νοσταλγία ολόκερη ή ζωή μου κι ένας πόθος!
Πότε παλάτια θέλοντας χιμαριανά να χτίσω
και πότε ξεφυλλίζοντας τις σκέψεις μου σά ρόδα
στον τάφο του ό,τι πέφασε, — ληξιμόνησα να ζήσω.
Τά χρόνια από τα χέρια μου γλιστήσανε σαν ήμιος
που όνειροπόλα δάχτυλα κρατάνε, κι ή ψυχή μου,
μιάν ώρα χυνοπαρνή που σήμαιναν καμπάνες,
είδε να πέφτει άνέκαλητα τὸ Βράδυ στη ζωή μου.
Είμαι σά στίβι ναυτικών στη θάλασσα κοντά,
που οι άντρες έχωθήκανε μαζί με τα καρδάβια
και που, σά σκούζει ό άνεμος τ' άγριεμένα βράδια,
οι μάνες και οι άνδρες, μαυροντυμένες, σκύβουν
τήν κεφάλην άμύλητες, σκασμένες, σά ν' άκούνε
στην πόρτα, την καρτάλειστη για πάντα, να χτυπούνε.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟ ΠΑΡΚΟ

Όι πόσον είναι πένθος μες στη βροχή τὸ πάθος,
με τα χλωμά λουλούδια του που γέρνουν λαβωμένα
και τα βρεγμένα άργάματα που γύρω τους σαπίζουν
σωροί τα φύλλα που έφερε ό άνέρας μαραμμένα...
Οι λεωφόροι του, έρημες, άπτεσαντες και χψες,
φοντάζουν, μέσα στον τερρό, στυγνόν όρρίζοντά του
— με τα ψηλά τα δέντρα τους γυμνά, σκελετωμένα—,
σά να όδεύουν στο βουβό βασίλειο τὸ θανάτου.
Τριγύρω απ' τις δεξαμενές, οι άρχαϊκές ύδριες
πλέον δεν καθρεφτίζονται, όπως τα καθοκαίρια,
με τ' άστρα που κατέβαναν να πιούνε τερροστέρια:
μόνο τὸν άνάβουτηριου τὸ μουσιό τὸ χλόμα,
μαζί με την ψιλή βροχή και με τον χυό άνέρας,
σχορπιέται μάταυο στη γυμνή, σταραχτυλήν ήμέρα.

ΤΑΙΔΙ ΣΤΑ ΚΥΘΗΡΑ

Τ' ώραϊο χαράβι, έτοιμο στὸ χαρωπὸ λιμάνι,
 γιορταστικὰ μὲ γασσεμιά και ρόδα στολισμένο,
 μὲ τὶς παντιέρες του ἀλαφριές στὴν ἀνοιξιάντικη αὐρα
 και τ' Ὀνειρό μας στὸ χρυσὸ τηρόδαλιο καθισμένο,
 μᾶς πῆρε γιὰ τὰ Κύθηρα, τὰ θυλιακά, ὅπου μέσα
 σὲ δέντρα και σὲ λυλιουδιὰ και γάργαρα νερά
 ὑψώνεται ὁ μαρμάρινος ναὸς γιὰ τὴ λατρεία
 τῆς Ἀφροδίτης, — τοῦ ἔρωτα τῆ θριαμβικῆ θεά.
 Μὰ τὸ ταξίδι ἦταν μακρὸ κι ἡ χειμῶνά μᾶς βρήκει...
 Οἱ φανταχτές κι ἀνάλαφρες παντιέρες μουσχευτήκαν,
 τὰ χρώματα ξεβάψανε και τ' ἀνθη ἐμασαθῆσαν
 και, κάτου ἀπὸ τοὺς ἄξενους τοὺς οὐρανοῦς, τὸ πλοῖο
 ἀπτόμεινε ἀκυβέρνητο στὸ κύμα τ' ἀφρισμένο
 μὲ τὸ φτωχὸ μας Ὀνειρο στὴν πρὶνινη πεθαμένο.

ΒΡΑΔΙΑ ΣΕ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

Βραδιάζει. Ὁ ἥλιος ἔγειρε πίσω ἀπὸ τὶς κορφές
 τῶν μακρινῶν ἀρχαϊκῶν βουνῶν, και στὴ χαράδρα,
 ποὺ χάσκει, μαύρη ἔβουσο, κάτου ἀπὸ τὴ μονή,
 ἡ ἔσπερινὴ μὲ βουητὸ περνάει θαλάσσης αὐρα.
 Μὰ βύβλικὴ ἀπλῶθηκε γαλήνη μὲς στὴ φύση:
 ἀργοί, μακρὰ, κουδουνισμοὶ προβάτων ἀντηχοῦνε,
 και στὸ κενό, ὅπου ἤρεμα κι ἀγάλια σχοτεινιάζει,
 μὲ κηλίδους μεγαλόπτερουσ οἱ ἄετοὶ πετοῦνε.
 Οἱ καθολέφοι, δαίνητοι στὶς πρόστες τῶν κελιδῶν τους,
 σὰ μαῦρα και σωτηγὰ δνεα κουρνιασιμένοι,
 μένουν ἐκεῖ, σὲ ὄνειρο γαλήνης βυθισμένοι,
 ἐνῶ, μακρὰ στὴ ρεματιά, ὁ πέθυμος χαλῶς
 τὴν τραγικὴ του ἐκάληση σκορπᾶει μ' ἀγωνία:
 μὰ πίσω, ἀναπόκριτη, τὴ στέλνει ἡ ἐρημία.

ΜΑΚΑΡΙΟΤΗΤΑ

Ἄκλιητος γαυνωτικά στὸ πρῶο φῶς τοῦ ἡλίου,
 ποὺ μέσ' ἀπ' τὰ βαθύσκια φυλάγματα ρυτταίει
 καὶ χάνει στήγματα ἄτρεια, χροσὰ πάνω στὴ γλῶσση,
 νύθλω τὰ μέλη μου ἡδονὴ ζεστὴ νὰ τὰ προυνάει.
 Καὶ μένω, δίχως τίποτα νὰ σκέπτομαι ἢ νὰ θέλω,
 κοιτάζοντας στὸ διάφανο καὶ γαλανὸν αἰθέρα
 τ' ἄσπρα τὰ νέφη νὰ γλιστρῶν σὰν κύκνοι σὲ μιὰ λίμνη
 ἀτρέφαντη καὶ ἀκλίητη μὲς στὴ λαμπρὴν ἡμέρα.
 Ὅλα ἡσυγάζουν γύρω μου: τὰ θωμαβικά λουλούδια
 γέρονουν τοὺς κλώνους τους στὴ γῆς σὰν ἀποκαρραιμένα,
 μὲ τὰ πλατιά τους πέταλα στὸ φῶς ἀλαουριγμένα.
 Μία θωματιά γλιστρῶ σκεπάζει τὸ μυαλό μου
 καὶ ἀφῆγνομαι νὰ κλείσῃ γλῶσκά τὰ βλεφάρά μου,
 ἔχοντας γιὰ νενοήσιμα τὸ θόμβο ἑνὸς ἐντόμου.

ΖΩΗ

Κάποιες φορές, σὰ βρόδαζεν ἀργὰ στὴν χάμαρά μας,
 τ' ἄγρὸ κεφάλι γέροντας στὴν ἀγκαλιά μου ἀπῶνα
 καὶ μὲ θλιμμένο ἀνάβλεμμα στηλὰ κοιτάζοντας με:
 «Ὅα μὲ ξεχάσεις, — πῶταρες —, καλέ μου, σὰν πεθάνω»
 Δὲ σ' ἀπαντοῦσα. Τὴ φωνὴ τὴν πνίγαν οἱ λυγμοὶ μου
 καὶ ἔσπρηγα μὲ παροξυσμῶ τ' ἀδύνατο κορμί σου,
 σὰ νὰ θεῖα μὲς στὴ ζωὴ νὰ σὲ κρατήσω, ἐνάντια
 στὸ Χάρο — γιὰ, ἂν δὲν μπόραγα, νὰ πτήγαινα μαζί σου.
 Γιατ' ἦσουν ὄλη μου ἡ ζωὴ: γὰρὰ τῆς καὶ σκοπὸς τῆς,
 καὶ ὅσο καὶ ἂν ἐστρεφόμουνα πίσω στὰ περασμένα,
 δὲν ἐβλάπτα, δὲν ἐνιωθεῖα κοντὰ μου ἄλλα ἀπὸ σένα.
 Μοῦ φαίνονταν ἀδύνατο δίχως ἐσὲ νὰ ζῆσω.
 Καί, τόρα ποὺ μὲ ἄφησες, μὲ φρίκη ἀναλογιζομαι
 τὸ θανατό σου, ἀγάπη μου, πῶς πῶνα νὰ συνηθίσω!

"Αγγελε, πού 'δινες ζωή, λαλιά σέ κάθε πράγμα,
 πού 'χανες κάθε ημέρα μου καινούριο νά 'ναι θάμα,
 πού, όταν στό στίρι ή χειμωνιά κλεισμένο μέ καρτούσε,
 τόν κόσμο δλον έβάζες μπροστά μου και πρνούσε,
 πού 'χανες, όταν έπαιζα, τó στίρι μάς παλάτι,
 τόν κήπο μας δάσο πυκνό, γοργό τή βέργα μου έτι
 και πού, σέ κάθε άφρώστια μου, στεκόσουν από πάλω
 κι είγες τ' άθάνατο νερό, νά πτώ νά μ'ην πεθάνω —
 σάν πρνοστέρι νά σέ βρεί στέλνω τήν προσευχή μου,
 γιά νά 'ρθεις παραστάτης μου και πάλι στη ζωή μου...

II

"Αγγελε, άφóτρου μ' άφησες, τó θάμβος και τή γάλλια
 τών παιδικών τών χρόνων μου ποτέσ δεν έαυοβρήκα,
 θάματα πιά δε γίνουονται, τά μάγια διαλυθήκαν,
 οί θησαυροί πού κρύατα στά χέρια μου χαθήκαν,
 μου πῆρε τή βασιλική πού φόρογα πορφύρα
 και μέ κουρέλια μ' άφησε σάν τó ζητιάνο ή μοίρα
 και είναι ή ψυχή μου τόφα πιά τόσο γυμνή, πού μοιάζει
 τήν άνθισμένη μυγδαλιά πού χτύπησε χαλάλι.

"Αγγελε, έντός μου τῆς Χαράς έστέρεψε ή ανάβρα,
 σά γάργαρη νεροπηγή στη θερινή τή λάβρα,
 άπλώνω χέρι άνόρεγο σ' ό,τι ή ζωή μου δίνει,
 γιατί στά χείλια μου πωφή μια γέυση πάντα άφῆγει,
 ζω μόνο μέ τού παιδικού βασιλείου μου τόν πόθο,
 γι' αυτό όπου νά 'μαι έξοριστο τόν έαυτό μου νιάθο,
 άλλι όταν, νά τó βρω ξανά, σάν πλάνητας γυρίσω,
 τά πόδια και τά χέρια μου σ' άρχάθια τά έσοχίλω...

III

"Αγγελε, στείλε μου ξανά τά παιδικά μου χρόνια,
 όπως γυροῦνε στίς παιλιές φωλιές τά χελιδόνια,
 και στόλασέ μου τή ζωή τήν άχαρη μέ μάγια,
 όπως στολίζουν μια έκαλγησιά μέ σμύρτα και μέ βάνια,
 λευτέρωσέ με, "Αγγελε, απ' τῆς Ζωῆς τοίς νόμους
 και οδηγήσέ με γιά νά βρω τοίς ξεχασμένους δρόμους,
 πού άφῆνον τόπους πίσω τους, πού σόνορα πρνοῦνε
 και στό χαμένο παιδικό βασίλειό μου πᾶνε:

— Κι άν ή ψυχή μου άλλαξε και δεν τ' άναγνωρίσω,
 τότε νά κἀνεις, "Αγγελε, τά μάτια μου νά κλεισώ...